

SKIRIAMA TRENERIUI DŽOKUI

„DRAKONŲ“ BŪRIAI

„IGUANOS“

Leo	Puolėjas	Jungtinės Valstijos
Robis	Saugas	Jungtinės Valstijos
Alechandras	Gynėjas	Kosta Rika
Dajo	Puolėjas	Nigerija
Kaito	Puolėjas	Japonija
Garika	Gynėjas	Zimbabvė
Oliveris	Krašto puolėjas	Anglija
Ksavjė	Krašto puolėjas	Prancūzija
Svenas	Krašto puolėjas	Danija
Chosė	Saugas	Brazilija
Brokas	Gynėjas	Anglija
Džulianas	Saugas	Anglija

„ŠIURPIEJI NUODADANČIAI“

Migelis	Puolėjas	Nikaragva
Sebastianas	Krašto puolėjas	Lenkija
Konoras	Gynėjas	Airija
Serdžis	Saugas	Ispanija

„VARANAI“

Mateo	Gynėjas	Argentina
Hansas	Gynėjas	Vokietija
Mahmudas	Puolėjas	Egiptas

„KOMODO VARANAI“

Diegas	Puolėjas	Meksika
Fabijas	Saugas	Italija
Saimonas	Gynėjas	Kanada

„KAIMANINIAI VĖŽLIAI“

Čarlis	Vartininkas	Australija
Kofis	Vartininkas	Dramblio Kaulo Krantas

Ištrauka iš Leo K. Doilo dienoraščio

Skaitytojams

Niekada nesu rašęs dienoraščio. Apskritai nelabai ką esu rašęs, išskyrus tuos nuobodžius rašinius, kuriuos gauni mokykloje – paprastai apie šeimos atostogas ar pasivaikščiojimą miške su tėvais. Bet šįkart viskas kitaip. Turiu papasakoti jums vieną istoriją – rodos, ji taip ir kirba man po oda, nekantraudama ištrūkti į dienos šviesą, o visi mano draugai yra už tūkstančių mylių, kitoje šalyje. Noriu užrašyti savo nuotykius, kad nieko nepamirščiau.

Jei radai šį dienoraštį, kurį vieną dieną ketinu paversti kino filmo scenarijumi, galbūt pradžioje man derėtų šiek tiek papasakoti apie save. Aš esu Leo K. Doilas, man dvylika metų ir ką tik baigiau šeštą klasę. Man patinka futbolas ir vaizdo žaidimai, kartais mėgstu patingėti ir auginu driežą vardu Mesis, su kuriuo kalbuosi lyg su tikru žmogumi. Oi, taip pat mėgstu komiksus, blynus su bananais ir visokius roplius – ypač tuos, kurie yra pavojingi. Mokykla – nevykėliams, mano sesuo yra nevykėlė, o prieš dvejus metus mirė mano mama.

Kadangi ant viršelio nupiešiau kaip reikiant didelį kamuolį, žinau, kad ir tu mėgsti futbolą, ir man atrodo, kad nesvarbu, kas esi, kaip atrodai ar ir į kokią mokyklą eini, kad

ir kuriame mieste, kaime ar tvarte gyvenį, netrukus įsitikinsį, kad perskaitei pačią nepaprastą istoriją apie futbolą, kokią kada nors esi skaitęs.

Na, nekalbu apie įprastą futbolą. Kalbu apie geriausią futbolą pasaulyje. Juk esi girdėjęs apie pagrindinę Anglijos lygą? „Arsenalą“, „Čelsį“, „Man Sitį“? Ar žinai, kad visi klubai turi akademijas, kuriose treniruojasį ir lavinasį geriausi jaunieji žaidėjai, kuriuos jiems pavyksta rasti, viliantis, kad vieną dieną jie taps žaidėjais suaugusiųjų komandose?

Skamba kaip išsipildžiusį svajonę, ar ne?

Esu eilinis vaikiš – visai kaip tu, kilęs iš normalaus Amerikos miesto, bet mane *pakvietę* į vieną iš šių akademijų. Nukeliavau net į Londoną Anglijoje, kad treniruočiausį su grupe vaikų iš viso pasaulio. Jei perskaitysi dar kelis lapus, viską tau apie tai papasakosiu – visą istoriją iš pirmų lūpų. Man netgi teko sutikti keletą įžymybių.

Neabejoju, kad dabar tu degi iš nekantrumo, bet turiu pradėti nuo pradžių, nes būtent taip pasakojamos istorijos. Na, ne nuo pačių pradžių – nepasakosiu, kada gimiau ir kokią mokyklą lankau, nes kas gi norėtų apie tai skaityti? Pažadu pradėti nuo tos akimirkos, kai viskas nutiko.

Dar toks dalykas – nežinau, kaip ši istorija baigsis. *Jo*, mane pakvietę į Akademijos vasaros stovyklą, bet nežinau, ar būsiu tinkamas jaunimo komandai ir ar mane į ją priims visam laikui.

Nežinau ir to, ar pinigus, kuriuos gausiu, būdamas profesionaliu jaunu žaidėju, galėsiu panaudoti tam, kad neleisčiau bankui pasiimti mūsų namų. Turbūt neturėčiau apie tai rašyti – net dienoraštyje, – bet štai, prašom.

Kad ir kaip ten būtų, pažadu – kai tik sužinosiu, kas nutiks, istorijai einant į pabaigą, tuoj pat tau apie tai pasakysiu. Bet pirma turiu tau papasakoti, kas jau yra nutikę.

Viskas prasidėjo vieną iš tų pavasario rytmečių, puikiai tinkančių futbolui: virš galvos – giedras žydras dangus, pučia gaivus vėjelis, po kojomis – rasota žolė ir atrodo, kad tokia diena tęsis amžinai. Taigi, ar esi pasirengęs?

ĮRAŠAS nr. 1

Aš – įvarčių mašina

Rungtynės buvo beveik baigtos. Mano komanda rezultatu 3:2 buvo bepralaiminti vienai geriausių Ohajo komandų – „Kolambuso tigras“, elitinei, kuri treniruojasi keturiskart per savaitę ir visada apsistoja prašmatniuose viešbučiuose, kai keliauja į kitus miestus. Jie norėjo, kad žaisčiau jų komandoje, bet mano tėtis negalėjo sau leisti sumokėti nario mokesčio arba atsiprašyti iš darbo, kad vežiotų mane į visas treniruotes. Tačiau man tai buvo nesvarbu – visi tie vaikėzai iš Kolambuso buvo turtingi kvailiai.

– Liko viena minutė! Pasistenkim!

Taip šaukė mūsų treneris. Jis geras vyrukas, bet apie futbolą ne ką teišmano. Jam patinka krepšinis, o mus treniruoti sutiko tik todėl, kad komandoje žaidė jo paties vaikas. Na, ir treniruodavo mus jis tarytum krepšinio aikštelėje: liepdavo žaisti zoninį žaidimą, spausti priešų komandą visoje aikštelėje ar kažką panašaus. Buvo aišku, kad net savo sūnaus „PlayStation“ konsolė žaidimo „FIFA“ nebuvo žaidęs.

Tą dieną prieš keletą minučių įmušiau savo antrąjį įvartį ir „Tigrų“ persvara sumažėjo iki vieno. Visą gyvenimą žaidžiau centro puolėju, nes, na, esu tikra įvarčių mašina. Mūsų lygoje niekas neskaičiavo, bet turbūt buvau įmušęs du ar tris

kartus daugiau įvarčių nei kuris kitas žaidėjas, nors man ką tik suėjo dvylika. Iš tiesų tame divizione net neturėjau žaisti. O juk nebuvau ir koks išstypėlis, kuris tuoj pradės skustis, o krūtinė jau apžėlusi plaukais. Buvau vienas iš smulkiausių lygos žaidėjų, visas liesas ir plonas it gaidžio kaklas. Bet žiauriai gerai smūgiuoju ir išradingai pasuoju, o judu taip, kad visas internetas gali sprogti.

Visų tėvai buvo išsirikiavę prie šoninių linijų ir sirgo taip, tarytum tai būtų buvusios Pasaulio taurės varžybos ir Amerika būtų patekusi į finalą. Na, visų tėvai, išskyrus mano. Mano mama taip sirgdavo, kai dar buvo gyva, ir man dėl to būdavo baisiai gėda, nors, tiesą sakant, kartu ir gera. Tačiau tėtis, kaip visada, stovėjo prie šoninės linijos sukryžiuavęs rankas. Mano tėtis – aukštas ir stiprus, blyškaus veido ir tankių rusvų plaukų, o jo rankos – lyg beisbolo pirštinės. Kai dar mokėsi mokykloje, buvo futbolo žvaigždė – tiesa, amerikietiškojo. Šalia jo prie šoninės linijos stovėjo kažkoks man nematytas plikis ilgu vilnoniu švarku su sagomis ir kažką jam pasakojo. Neatrodė, kad tėtis kreiptų į jį dėmesį.

Žinau, kad jis mėgsta stebėti, kaip žaidžiu, tačiau yra labai nekalbus. Toks jau jis. Po mamos mirties visą laiką dirba, kad galėtų apmokėti sąskaitas, ir jo galvoje nuolat sukasi milijonas minčių.

Oi. Užsižiūrėjęs į tėtį, nepastebėjau, kaip iš manęs perėmė kamuolį. Bilis Hudas – mūsų kairiojo krašto gynėjas – neleido jį puolėjui pelnyti įvarčio, bet kamuolį paspyrė kažkur į priešininkų aikštelės pusę ir jis vėl atiteko „Tigras“. Bilis greitas ir stiprus, jis – geras gynėjas, bet kamuolį valdo ne geriau už kaimynų šunį.

Netrukus man pasitaikė dar viena proga. Kamuolys aikštės viduryje lakstė nuo vieno žaidėjo prie kito ir man pavyko jį perimti. Kiek atsitraukiau, kad padaryčiau daugiau vietos, ir akimirką stabtelėjau, kad įvertinčiau padėtį.

Buvau ties vidurio linija. Mane nuo vartų skyrė pernelyg daug gynėjų, kad susitvarkyčiau vienas.

Perdaviau kamuolį savo komandos vidurio puolėjui Deniui ir pasileidau bėgti.

– Perduok atgal! – šūktelėjau jam.

Denis suprato, ką sugalvojau, ir it raketa nulėkė paskui kamuolį priešininkų vartų link. Pasivijau jį prie pat baudos aikštelės. Kažkas mėgino kamuolį iš manęs atimti ir aš varydamasis jį nėriau dešinėn.

Tarp manęs ir vartų buvo likę du gynėjai. Aš sudvejojau, bandydamas nuspręsti, ar noriu pamėginti pats juos įveikti. Paprastai tokiu atveju abejonių nekyla, tačiau „Tigrų“ komandoje žaidė aukšti, greiti, įgudę žaidėjai. Laiko buvo likę labai mažai ir mes atsilikome vienu įvarčiu, todėl nusprendžiau pabandyti. Apsimečiau, kad perduodu kamuolį kairėn. Pirmasis gynėjas užkibo, o aš staigiai vėl nėriau dešinėn ir viens du jį apėjau jį lyg stovintį vietoje. Dabar man teko įveikti Ronį Luisą – jų vidurio gynėją ir geriausią komandos žaidėją. Gali būti, kad jis buvo geriausias vidurio gynėjas visoje valstijoje. Dukart už mane aukštesnis, po nosimi turėjo ūsiukus ir atrodė kokių aštuoniolikos.

Ronis bėgo tiesiai į mane. Negalėjau tiesiog apvaryti kamuolį aplink jį ir bėgti. Jis buvo per greitas. Šokau aplink kamuolį, apsimesdamas, kad bėgsiu į vieną pusę, po to – į kitą. Jis nuo manęs nesitraukė. Jei greitai pro jį neprasisuksiu,

mane užspeis kiti gynėjai, todėl akimirksniu nusprendžiau išmėginti naują manevrą.

Apsimečiau, kad išsigandau, ir atsukau jam nugarą, tarytum bandydamas uždengti kamuolį, kol sulauksiu pagalbos. Jis puolė mane iš nugaros, mėgindamas įbauginti. Būtent to ir norėjau. Vos tik jis pakankamai priartėjo, keltimi paridenau kamuolį atgal, tiesiai pro jo stiprias kojas, ir apsaukau aplink jį. Tiesiog ėmiau ir atbulas praspyriau kamuolį pro kojų tarpą!

Pasivijau kamuolį ir tiesiai priešais save pamačiau niekieno nesaugomus vartus. Kai tik užsimojau spirti, Ronis mane pargriovė iš nugaros. Kaip reikalas plojausi veidu tiesiai į žolę.

Nešvariai, nešvariai sužaista. Mano keliai ir alkūnės kraujavo. Nekreipiau dėmesio į skausmą ir, teisėjui pučiant švilpuką, atsistojau ant kojų. Galėjau sau gulėti toliau, bet nenorėjau, kad kas pamanytų, jog esu koks pastumdėlis.

Prie manęs pribėgo teisėjas ir iškėlė ranką. Už tai, kad mane pargriovė baudos aikštelėje, jis parodė Roniui raudoną kortelę, o mano komanda gavo galimybę įmušti baudinį.

Visi tėvai vėl ėmė ošti. Pažvelgiau į tėtį – jo veidas persimainė, bet jis nesujudėjo. Šalia jo stovintis plikis kažin ko smalsiai spitrijosi į mane, tarytum būčiau koks gyvūnas zoologijos sode.

– Leo, tu mušk! – šūktelėjo treneris. – Tai paskutinis smūgis šiose rungtynėse!

Priėjau ir pastačiau kamuolį ant baudinio žymos, ant lygios žemės, žiūrėdamas, kad aplink nebūtų jokių akmenukų. Jei įmušiu, bus lygiosios ir prasidės pratęsimas. „Tigrams“

tai buvo tik draugiškos rungtynės, nes mūsų treneriai buvo pažįstami, bet mums jos buvo labai svarbios. Be to, buvau paruošęs vieną triuką.

Vartininkas šokinėjo pirmyn ir atgal, plodamas rankomis ir vaizduodamas profesionalą. Žengiau keletą žingsnių atbulas. Baudinius mušti paprasta. Tiesiog kali į viršutinį kampą. Dar nė karto nesu pramušęs pro šalį.

Mano komandos draugai paplojo man per nugarą ir sugrįžo prie vidurio linijos. Kai tėvai nurimo, galėjau girdėti, kaip medžiuose čilba paukščiai, o netoli miesto parko esančioje gatvėje gaudžia automobiliai. Giliai įkvėpiau ir pajutau tą sultingą nupjautos žolės kvapą.

Teisėjas sušvilpė. Vartininkas sustingo ir stovėjo, plačiai išskėtęs rankas. Pasileidau bėgti tiesiai prie kamuolio, pasukui paskutinę akimirką pasvirau į kairę ir stipriai spyriau dešinėn, taikydamas į viršutinį kampą.

Jaučiausi puikiai. Tas mielas pliaukštelėjimas, kai supranti, kad į kamuolį pataikei būtent taip, kaip reikia. Vartininkui nebuvo šansų jo pasiekti. Aš išsišiepiau – tuoj įmušiu įvartį ir bus lygiosios. Bet tada kamuolys pataikė į virpstą ir atsitrenkęs nulėkė virš vartų.

Triskart iš eilės nuaidėjo pratisas teisėjo švilpukas.

Rungtynės baigėsi.